

ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ.

ΕΠΟΠΟΙΙΑ.

I

Πάλι μαυρίλα πλάκωσε στὰ σύνορά μας πέρα,
 πάλι βοή ακούστηκε ὥσπν μπουμπουνητό,
 πάλι καπνὸς ἐσκότισε τὸ γαλανὸ αἰθέρα
 καὶ πάλι φαίνοντ' ἀστραπαῖς ἀπὸ τὸν Ὑμηττό!
 πάλι βροντῆσαν τουφεκιαῖς κ' ἐλάμψανε μαχαίρια,
 πάλι οἱ Τοῦρκοι κι' Ἕλληνες πιαστήκανε στὰ χέρια.

ὦ φαντασία ὑψηλὴ οὐρανοπερπατοῦσα
 εἰς τὰ φτερά σου φέρε με στὸν πόλεμο ἐκεῖ!
 Καὶ σὺ, ὦ τουρτολέτειρα τοῦ Σολωνεῖου μοῦσα,
 ψάλλε τοὺς νέους Ἕλληνας μὲ τέχνη μαγικὴ!
 Σὺ πέ μας πόσοι ἔπεσαν ἀπὸ τοὺς τούρκους πόσοι
 καὶ στᾶσου, ὅταν ἀπ' αὐτοὺς κἀνέννας δὲν γλυτώσῃ....

II

Ὁ Γρίβας λίγα καλὰ παλικάρια
 φρουρὸς εἰς τὰ σύνορα ἄγρυπνος στέκει·
 ἀντίκρυ του φαίνονται Τούρκων σαλβάρια
 καὶ πάντα κτυπᾷ ὀχληρὸ τουμπελέκι...

Σιμά εἰς τοὺς δύο στρατοὺς κάποια ῥάχη
 οἱ Τοῦρκοι στοὺς Ἕλληνες λένε ν' ἀφήσουν,
 κ' ἐδῶ, στὸ Δερβὲν Καραλῆ, φρικτὴ μάχη
 οἱ Ἕλληνες μέλλουν σὲ λίγο ν' ἀρχίσουν.

Νὰ φύγετε!... ἄγρια οἱ Τοῦρκοι φωνάζουν,
 ἡ θέσις αὐτὴ στὸ Σουλτάνο ἀνήκει!
 «Ἐλθε νὰ τὴν πάρῃς» οἱ Ἕλληνες κράζουν
 κι' ἀκούοντ' ἀμέσως τῶν ὀπλῶν οἱ λύκοι!

Μὰ πρὶν ὑψωθῇ τοῦ πολέμου σημαία
 καὶ πρὶν φονικὴ μῖα σφαῖρ' ἀντηχήσῃ,
 Δεσπότης κρατῶντας σταυρὸ καὶ ρομφαία
 ζητεῖ μὲ ἀτάκτους πιστοὺς νὰ ὀρμήσῃ!

Θεέ μου ἀντάρτας καὶ πάλι μᾶς δίνεις,
 καλῶς νὰ μᾶς ἔλθουν ἂν ἦναι ὀλίγοι,
 ἀλλ' ὅμως τὸ γένος αὐτὸ μὴν πληθύνῃς
 γιὰτὶ τῶν προβάτων τὸ γένος ἐπνίγη!

III

Γρίβα τοὺς λίγους σου βάλ' ἴσπν ἀράδα
 στὰ μετερίζα τους νὰ στηλωθοῦν,
 κι' ἂν δὲν νικήσουνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα,
 ὅλοι στὸ πλάϊ σου νὰ σκοτωθοῦν.

Σ' αὐτὰ τὰ χῶματα, Γρίβα, θυμήσου
 βαθυὰ πῶς κοίτονται δύο κορμιά,
 πῶς ἴσως θὰ βρῖσκε καὶ ἡ ψυχὴ σου
 ἓνα μαρτύριο, μητέρα μιά.

Τοῦρκοι κτυπᾶτέ τους, τί καρτερεῖτε;
 πῶς σᾶς ἐφόβησαν ἴλγοι γραικοί;
 ὀλίγο κάμετε πῶς προχωρεῖτε,
 κ' εὐθὺς θὰ φύγουνε σὰν ποντικοί.

IV

Κάθε κορμὸς, κάθε γερὸ λιθάρι
 ποῦ βρῖσκεται στὰ σύνορα ψηλὰ
 σκεπάζει κι' ἀπὸ ἓνα παλλικάρι
 ἓνα πλατόστηθο φουστανελά.

Σιμά του ἓνα φλογερὸ τουφέκι
 ποῦ ἀδελφὸς του δίδυμος ὁμοιάζει,
 ὅπου μαζῇ του περπατεῖ καὶ στέκει,
 ἥσυχα ξαπλωμένο τὸν κυττάζει.

Μιὰ πλόσκα στὸ πλευρό τ' ἀκουμπισμένη,
 ἓνα σπαθὶ σπὴ λιγερὴ του μέση,
 μιὰ θήκη μὲ φουσέκια γεμισμένη,
 τσαροῦχι φτερωτὸ, κόκκινο φέσι!

Δὲν ἔχει οὔτε θέλει ἄλλα πλούτη
 παντοῦ σὰν ἄσπρο φάντασμα προβαίνει,
 κλέφταις, φωτιά, καπνὸς, βόλι, μπαρούτι,
 μ' αὐτὰ μονάχα ζῇ, μ' αὐτὰ πεθαίνει.

Κάθε κορμὸς, κάθε γερὸ λιθάρι
 ποῦ βρῖσκεται στὰ σύνορα ψηλὰ,
 φυλάττει ἓνα τέτοιο παλικάρι
 ἓνα πλατόστηθο φουστανελά!

V

Νὰ οἱ Τοῦρκοι γοργὰ ξεκινοῦνε
 μὲ σημαίες, κανόνια, μουλάρια,
 νὰ πασσάδες ποῦ λάμπο-κοποῦνε,
 τουμπελέκια, σαρίκια, σαλβάρια!

Κι' ἂν θὰ εἶδες μερμίγκια στὸ δρόμο
νὰ τραβοῦνε μεγάλο μαμουνι
ἄλλα σέρνοντας κι' ἄλλα στὸν ὦμο
ὡς ποῦ τέλος τὸ φέρνουν στὴ σχοῦνη,

Ἔτσι μέσα σ' αὐτὸ τὸ φουσάτο
χρυσοκέντητο γέρο·τραβᾶνε,
σ' ἓνα ἄλογο ἀπάνω βαρβάτο,
ποῦ ὁ πρῶτος των φαίνεται νᾶναι.

Πόσοι εἶναι, Θεὲ τί ἄσκέρι!
εἰς τὴ ράχη τρεχάτοι ἀνεβαίνουν,
μὰ παιδιὰ ξαπλωμένα στὴ φτέρη
μὲ χαρὰ τὸν ἐχθρὸ περιμένουν.

VI

Μπάμ! ἄξαφνα ἀκούεται μιὰ τουφεκιὰ,
ἔφοδο παίζ' οὐρική τρομπέτα:
μὰ δέκα εὐζῶνοι μαθαίνουν τὴν Τουρκιὰ
πῶς παίζει ποιο καλὰ ἢ μπαγιονέτα.

—Κτυπάτε τοὺς γκισοὺρ παιδιὰ μὲ λύσσα!
φωνάζει ἓνας τοῦρκος καὶ πηδᾷ ἐμπρὸς,
μὰ βόλι στὴν καρδιὰ τὸν βρίσκει ἴσα
καὶ μ' ἐν' Ἀλλάχ! ξαπλώνεται νεκρός!

Γιουρούσι κάνουν πάλ' οἱ Τοῦρκοι ἡρωϊκὸ
κι' ἀπάνω στὴν ὁρμή τους ἀλαλάζουν,
μὰ πάλι θρόντησε τουφέκι φονικὸ
καὶ πέφτουνε στὸ χῶμα καὶ σπαράζουν.

Μπάμ, μπουμ, πρ..πρ.. πέφτουνε κι' ἄλλα ἀκόμα,
κ' οἱ Τοῦρκοι λιγοστεύουν ὅλο ἓνα!

—Ἀπάνω τους μὲ τὸ σπαθὶ στὸ στόμα
νὰ μὴν ἀφήστ' ἀπ' τὰ σκυλιὰ οὐτ' ἓνα.

Ἔτσι φωνάζει γέρω καπετάνος,
πετιοῦνται τὰ παιδιὰ ἀπὸ τ' ἀγκάθια....
ἔ! νὰ 'βλεπε τὴν ἔφοδ' ὁ Σουλτάνος
θὰ ἔχανε τ' αὐγὰ μὲ τὰ καλάθια!...

Φεύγουν οἱ τουρκαλάδες νικημένοι,
ὡς κ' οἱ νεκροὶ τὸ βάζουνε στὰ πόδια
καὶ μέσα σ' τὴ φυγὴ τὴν ντροπιασμένη
ἔβλεπες δίποδα, τετράποδα, χταπόδια!...

— Προσέξτε κανεῖς νὰ μὴ σᾶς φύγη
Νεκρὸς ἢ ζωντανὸς σὲ μᾶς νὰ πέση. .

— ἐμπρὸς μωρὲ παιδιὰ λίγο κυνήγι
καὶ τὸν πασσάλ' τους, βάλαμε στὴ μέση!

VII

Ὡ φαντασία ὑψηλὴ, οὐρνοπερπατοῦσα
εἰς τὰ φτερά σου φέρε με 'στὰ σύνορα ἐκεῖ.
Καὶ σὺ, ὦ τουρτολέτειρα τοῦ Σολωνείου μουσα,
ψάλλε τοὺς νέους Ἑλλήνας μὲ τέχνη μαγικὴ.
Σὺ, πέ μας πόσοι ἔπεσαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους πόσοι
καὶ στάσου. . . ὅταν ἀπ' αὐτοὺς κανέναν δὲν γλυτώσῃ!

Μάγκας.

ΕΞ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

(τοῦ εἰδικοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀφίξεώς
μου θέλω ἀποστείλει εἰς διαταγὴν τοῦ Μὴ Χάρεσαι φορ-
τίον Αἰγυπτιακῶν ἐντυπώσεων. Τὸ ἀντάλλαγμα ἐλήφθη
προκαταβολικῶς εἰς ἐκφράσεις εὐγνωμοσύνης.

Τὸ συμβόλαιον τοῦτο ὑπέγραψα πρό τινων ἡμερῶν
ἀναχωρῶν ἐξ Ἀθηνῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχωρίζομεθα,
στιγμὴν, καθ' ἣν ὑποσχόμεθα πολλὰ, ἀπειρα, ὅπως μετὰ
ταῦτα ἐκτελέσωμεν ὀλίγα ἢ οὐδέν. Καὶ τώρα ἡ προθε-
σμία ἔληξεν, τὸ ἀτμόπλοιο ἀναχωρεῖ μετὰ μικρὸν, ἐγὼ
δὲ, ἐνῶ οὔτε ἀγρὸν ἡγόρασα, οὔτε γυναῖκα δυστυχῶς
ἔγνημα, οὐδὲν ἔχω νὰ φορτώσω καὶ μένω χάσκων πρό τε-
μαχιδίων τινων χάρτου, κεκαλυμμένων μὲ ἱερογλυφικὰς
σημειώσεις, ἃς οὐδ' ἐγὼ ὁ γράψας δύναμαι ν' ἀναγνώσω.

Καὶ ὅμως ἐπιχειρῶ τὸ ἔργον. Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν κό-
σμον εἰς ἑξ ἡμέρας καὶ τὴν ἐβδόμην ἀνεπαύθη. Ἄν ἐγὼ
ἤμην Θεός, θ' ἀνεπαύομην ἐξ ἡμέρας, θὰ ὠνειροπόλουν
τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου τὴν ἐβδόμην καὶ θὰ τὸν ἐ-
πλαττον τὴν ὀγδόην παρὰ τέταρτον.

Ἐγνώριζον, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πλάσω κόσμον, δὲν
εἶχον δὲ καὶ τὴν ἀξίωσιν ὅτι δύναμαι νὰ χαλάσω, ἀπλῶς
ἤθελον νὰ περιγράψω χαλασμένον. Eppure si muove...
ὄχι ἡ γραφίς μου βεβαίως.

Ἄλλ' ἡ πτωχή μου γραφίς δὲν ἐκινεῖτο, ἔτρεμε. Θέ-
λεις ὕλην διὰ τὴν ἐπιφυλλίδα σου, τούτέστι· οἶνον διὰ
τὰ ὑπόγεια τοῦ Μὴ Χάρεσαι Ἀλλὰ μετὰ τὸ γενναῖον
καὶ ζωρὸν νέκταρ, ὅπερ ἐκεῖ κατὰ καιροὺς εἰσεκόμισαν
ὁ Bob, ὁ Timeson, ὁ Κωστής, ὁ Ἰμβριος καὶ τόσοι ἄλ-
λοι, ἐγὼ μόνον ὕδωρ τοῦ Νείλου καὶ τοῦτο θολὸν ἔχω
νὰ σοὶ στείλω. Ἄν εὕρης ὅτι δὲν δύναται νὰ κερασθῇ εἰς
τοὺς ἀναγνώστας σου, χάρισον αὐτὸ παρ' ἐμοῦ εἰς τὸν
φίλον Δήμαρχον διὰ τὸ κατὰβρεγμα τῶν ὁδῶν.

Καὶ πρῶτον υποθέτω, ὅτι δὲν περιμένεις πολιτικὰ ἄρ-
θρα. Ἐν ἀντιθέτῳ περιστάσει σοὶ στέλλω τὰς ἐλληνι-
κὰς τῆς πολέως μας ἐφημερίδας, λίαν ἐνημέρους τῶν
ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε γιγνομένων, ἰδίᾳ ὅμως τῶν ἐπὶ
Νῶε, εἰς ἃς θὰ συνεβούλευον νὰ ἐπιγράψωσι τὰ ἄρθρα
τῶν articles posthumes. Ἀλλὰ μετανοῶ ἐνθυμούμενος
ὅτι ἡ ἐποχὴ τοῦ πυρετοῦ δὲν παρήλθεν εἰσέτι ἐν Ἀθή-